

ІСТИНА ОДНА

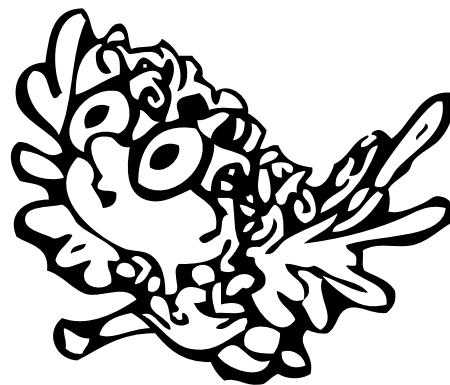
Бог є істина і суть, сказано в Священному писанні (Бож. 5); ще сказано: єдина істина – це досконалий початок (Діал. 24), білий аркуш буття, на якому ми бачимо межі всупереч його безмежності, але віра у єдність та чистоту аркуша стирає ці межі (Дос. 3, 4, 11). Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра (Дос. 27). Так заперечення істини, торкаючись її, обертається ствердженням істини.

Істина одна для всіх. Істина одна завжди і всюди. Істина одна в усьому. Істина одна, хоч про неї думають і кажуть що завгодно. Відкидаючи її – приймаєш її; воюючи з нею – перемагаєш себе.

Істина – досконале, беззаперечне буття; його бездоганність забезпечується визнанням дійсності небуття. Тому проповідникам істини нема сенсу конкурувати і сперечатися, хіба що для розваги, для сміху, бо посмішка теж укріплює віру (Симв. 12). Істина є істиною, бо їй ніщо не протистоїть.

“Де межа між небуттям і буттям, добром і злом, мною і всесвітом?” – питає Бог у Священному писанні. Далі відповідає: що є, того нема, бо з того, чого нема, твориться те, що є (Дос. 8). Замислилось: у чому полягає моє небуття? Кажуть, двічі в одну річку не ввійдеш. Так само і я не стою на місці, я завжди рухаюсь, прагну бути кращою людиною. Кажуть, не можна жити сьогоднішнім днем; але ж у минулому житті вже закінчилося, а у майбутньому ще не почалося. Тому нема життя як сліпої покори плинові часу, моє життя – це підсумок здійснення моїх задумів. Я існую тоді, коли мислю; уві сні я не мислю, отже, уві сні я не існую. Матеріалісти бачать моє тіло і не хочуть бачити мою душу, але я є душа, тому для них я не існую. Взагалі, ми часто не існуємо такими, якими нас помилково бачать інші люди.

Без віри у реальність небуття як розвитку буття неможливе пізнання істини. Лише безумці доводять обмеженість буття відчуттями і поглядами, а то й шукають у Бога групові чи статеві ознаки, рахують богів, воюють з інакомислячими. Багато спільнот по суті є домовленостями про єдність думок та задоволення почуттів, бо це найпростіша мета співпраці людей. І хоча це добра мета, істина включає в себе й заперечення такої мети: задум нової реальності окрім спільної, явної. Реальність легко розвинути, перетворюючи відчутне й мислиме на символічне. Хіба не походять абстрактні поняття душі, духу – від дихання як ознаки життя; погляду, світогляду – від мислених образів побаченого очима? Узагальнюючи, фантазуючи, ми долаємо межі й недосконалості відчутного буття, творимо прекрасну, досконалу суб'єктивну реальність, яка постійно надихає нас творити добро і удосконалювати всесвіт, власність душі.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень “Ідеаліст” (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 13

10.12.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 100 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

ISSN 2305-5510

9

7723051551006

01312 >

ГОТУЄТЬСЯ БОГОСЛОВСЬКИЙ СЛОВНИК

Відповідно до рішення Української Душевної спільноти, розвиток теології людини потребує укладення словника, присвяченого повному і досконалому тлумаченню ключових слів Священного писання та спеціально-богословської термінології.

Робота над словником зумовлює нові підходи до вивчення тексту і лексики Священного писання. Традиція нумерації речень (у одкровеннях та оповіданнях) і положень (у розділах осмислення, обряду, організації) окремих текстів Священного писання, що розвивалася з 2009 року, набуде подальшого розвитку у нумерації строк зведеного тексту Священного писання. До зведеного тексту, окрім згаданих речень та положень, включено із збереженням чинної послідовності текстів Священного писання всі заголовки, підзаголовки та преамбули текстів і розділів. Номер строки Священного писання у зведеному тексті слід іменувати зведеним індексом. Наприклад, зведений індекс «1» (інд. 1) присвоєно назві слова Божого («Священне писання»), інд. 2 – назві першого розділу («Одкровення»), інд. 3 – назві першого тексту першого розділу («Досконалий початок»), інд. 4 – першому реченню першого тексту першого розділу («1. Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу»). Інші приклади: інд. 469 – підзаголовок Декларації суверенітету особистості («Преамбула»); інд. 325 – преамбула тексту Діалог («Це священний діалог двох душ, продиктований Богом»); до запровадження зведеного індексу преамбули цих текстів не нумерувалися; інд. 527 – останнє положення Священного писання в останньому розділі Організація, в останньому тексті Регламент душевної спільноти («5.5. Будь-яка добродісна діяльність душевної спільноти є релігійним обрядом»).

Всього зведений текст Священного писання налічує 527 строк. Найдовша з них присвячена поясненню бездушності зла (Діал. 34, або інд. 359) і налічує 1758 символів. Найкоротшою є назва одного з оповідань («Доля», інд. 222) і налічує 4 символи. Загалом у зведеному тексті Священного писання більше ніж 80 тис. символів з пробілами.

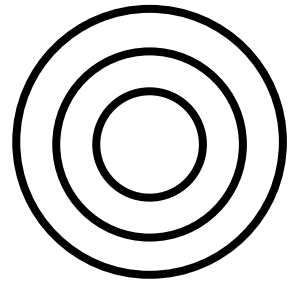
У Священному писанні за ознакою повторюваності виділено 10 ключових понять, які повторюються найчастіше (у алфавітному порядку): **Бог** (246 повторень), **віра** (251 повторення), **добро** (196 повторень), **душа** (296 повторень), **зло** (131

повторення), **людина** (348 повторень), **можливість** (103 повторення), **найвищість** (75 повторень), **цінність** (86 повторень), **Я** (82 повторення).

Нижче наводимо богословське тлумачення цих ключових понять, що ґрунтується на слові Божому. Слід зазначити, що у подальшій роботі над богословським словником будуть тлумачитися сотні інших релігійних понять.

10 КЛЮЧОВИХ ПОНЯТЬ СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

БОГ – уособлення найвищої цінності людини; спільнота досконалого початку, душа – джерело всіх душ; істина і суть, добро, любов і мудрість, людський ідеал, творець усього і вища воля; являється у мріях, нагороджує щастям, чує, допомагає, об'єднує людей; живе в кожній душі, відповідає на віру; все суще – творіння Боже, все добре – воля Божа; мудрість – слово Боже; з любові до істини починається діалог з Богом; спілкуємось з Богом переважно подумки; кожна віруюча душа може без посередників молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення; спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; голос Бога можна почути лише самостійно, силою віри власної душі; Священне писання – дар Божий і слово Боже; Бог не панує і не потребує поклоніння, не судить, не мститься, не карає і не гнівається; у спілкуванні з нами людськими руками Бог бореться зі злом, установлює закони і чинить суд, проте людина споріднена з Богом в міру своєї душевності, тому й наші закони від Бога в міру їх досконалості, наші судження є Божими в міру їх справедливості; Бога неможливо принизити, спробами принизити Бога безумці принижують лише себе; у Бога нема ворогів, Бог недосяжний для зла і цим становить досконалий приклад захисту від зла для людини; Бог подарував всесвіт людям і очікує від людини володіння собою, віри в себе, доброї волі, творчого розуму, розвитку в осмисленому житті та щирого, відвертого спілкування; зображується колом всередині кола всередині кола, де зовнішнє коло

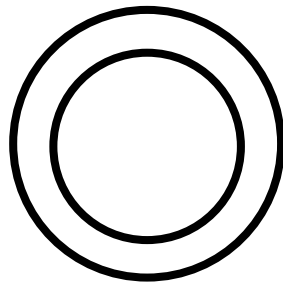

символізує людину, середнє коло символізує душу, внутрішнє коло символізує Бога.

ВІРА – голос і сила душі, рівне, щире, загалом досконале, безпосереднє спілкування з Богом; віра робить людину творцем; з вірою людина стає краще; посмішка – найпереконливіший доказ віри; випромінюючи віру, утверджуємо найвищу цінність людини; віра міняє світ, удосконалює, одушевляє буття; віра з Божим благословенням, скерована мудрим розумом та доброю волею, визначає одкровенне віровчення, уможливає і обумовлює здійснення душевних обрядів та правильної релігійної організації істинної релігії – віри в найвищу цінність людини.

ДОБРО – утвердження найвищої цінності людини, віра в найвищу цінність людини; досконалість, моральність, істинність; суверенітет особистості; людське володіння собою, вірність собі, віра в себе; досконала душевність; досконале творення; одушевлення всього; якості й прояви душі, зокрема, думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у людській свідомості; бачення у всьому матеріальному перш за все досконалого початку – основи для творчого одушевлення; шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра; добром є проповідь віри в людину, розповідь про сутність найвищої цінності людини і укріплення віри в неї, читання, осмислення, виготовлення і дарування символу віри та Священного писання в цілому, безпосереднє спілкування з Богом, поборення (спокута, дієве подолання) зла, включаючи власні гріхи; добром, гідним Божого благословення, є досконала творчість, добродієсне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, об'єднання і співпраця з людьми, зокрема, створення сімейного союзу та виховання дітей; Бог каже: сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.

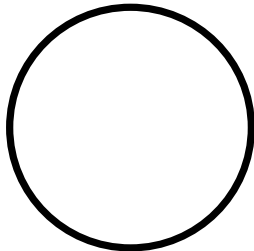
ДУША – найвища цінність людини; все найкраще у свідомості людини – думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття; зображується колом всередині кола, де зовнішнє коло символізує людину, а внутрішнє коло символізує душу; також душею є людина, Бог, спільнота, символ, добро; душа є буття, наділене сенсом силою людської віри, символізм і правда, місце і значення носія душі у всесвіті, зокрема, людський статус володаря всесвіту; активна

безсмертна сутність, надприродна, неосяжна та безвимірна зі світу матеріальних об'єктів, здатна переміщуватися у часі й просторі, долати будь-які перепони за своїм бажанням й творити чудеса, міняючи порядок речей своєю доброю волею; всі душі світу божественні та рівноцінні й існують у взаємодії та рівновазі; добрий дух – це душа, злого духу не існує, оскільки Бог заборонив одушевляти зло; душа – досконалий початок, не обмежений нічим, безмежний чистий аркуш, на якому зображена істина; душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в однині і не в множині, душа безмежна у просторі та часі, всі душі пов'язані між собою; можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими; Бог як досконала душевність та єдина істина є джерелом всіх душ; душа як суверенна особистість, виявляючи солідарність з іншими душами, стає співвласником спільноти як душі сукупності душ; все, що існує в світі, має душу; душа та носій душі є одне ціле; силою душі є віра.

ЗЛО – приниження людини; недосконалість, гріх; бездушність, відсутність доброї волі або безумна воля, зумовлена принизливими потягами, почуттями, потребами; спроби підкорити душу матеріальним законам; обмежені уявлення про душу, заперечення суверенітету особистості; будь-яка дискримінація душі за матеріальними ознаками, за ознакою матеріальності чи нематеріальності носія душі, за ознакою числа – однини чи множини душі, за ознакою належності до тих чи інших множин, за будь-якою відмінною рисою носія, включаючи те, чи є живий носій, за ознаками масовості, раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками тіла та свідомості, за ознакою недосконалості носія душі, бо така недосконалість не позбавляє досконалості саму душу, вплив на тіло душі з марними сподіваннями підкорити, пошкодити, знищити душу, насильство, обман і самообман, брехня, наклеп, зневага, ворожість, знуцання, калічення, тортури, вбивство, душегубство, богохульство, агресивність, самозакоханість, нетерпіння, неуцтво, неухажливість, некрасивість, незручність, непослідовність, свавілля, безперспективність, ницість, безвір'я, помилки, примхи, безумство, безвілля, хвороби, муки, смерть; зло не принижує людську душу, священну суть найвищої цінності людини, оскільки душа людини абсолютно досконала, в цьому сенс душі, гарантія спорідненості людини з Богом; зло принижує саме себе, попри марну спрямованість на приниження людини; зло є проявом недосконалості зовнішнього (матеріального, об'єктивного) світу, мірою його невідповідності досконалим задумам та добрій волі людини.

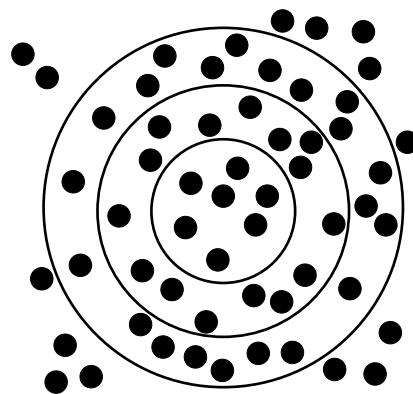
ЛЮДИНА – найвища цінність; досконала душа, що усвідомила себе, володіє собою і всесвітом; суверенна особистість, якій притаманні самоцінність, душевність, а також моральність, свобода, власність та солідарність, мудрість; хранитель віри одноосібної душевної спільноти, що не заважає людині брати участь в інших спільнотах, володіючи ними на підставі узгодженої доброї волі людей – творців, співвласників спільнот; чистий аркуш свідомості, що наповнюється думками та ідеями, планами та задумами, мріями та знаннями, любов'ю і пристрасстю, терпінням і смиренням, фантазією, надією, розумінням і співчуттям; характеризується розумом, вірою, доброю волею; розвивається в антропологічному циклі, стадіями якого є істотність, продуктивність, асоціативність, мудрість, креативність, ідеальність; зображується як коло в центрі буття, всередині кола суб'єктивна реальність, зовні кола об'єктивна реальність; сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.

Релігійний
біюлетень
№ 13
10.12.2012

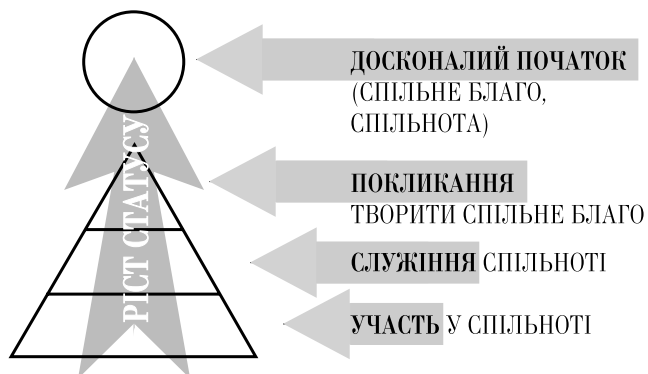
ступінь означає служіння інтересам спільноти, вища третя ступінь є покликанням творити спільноту, спільне благо й спільну добру волю, а вище вершини як досконалий початок, орієнтир та ідеал, що визначає спрямованість всієї ієрархії, розташовано найвищу цінність людини – божественний задум про сенс буття, спільного блага, спільноти.

ЦІННІСТЬ – сенс буття, визначений доброю волею людини, одушевлений вірою; на відміну від категорії предметності, що роз'єднує буття на окремі предмети, категорія цінності мудро об'єднує буття, підпорядковуючи безмежний всесвіт людині як єдиному творцю та судді у питаннях міри цінності та системи предметності; досконалість суджень людини про цінність та предметність суб'єктивно перевіряється у спілкуванні з Богом – молитвою та одкровенням, а об'єктивно перевіряється у спілкуванні з всесвітом – вчинками та їх наслідками.

МОЖЛИВІСТЬ – задум, який реалізується у рішенні, волі та (або) у події, вчинку; досконала і мудра реалізація можливостей є розвитком; реалізована можливість є дійсністю, в т. ч. добрі думки існують, суб'єктивне та об'єктивне є рівноцінним; у категоріях досконалого початку нема межі між можливим та дійсним, тому віра творить чудеса, а можливість діалогу людини з Богом стає повсякденним спілкуванням, коли молишся Богу подумки і так само подумки отримуєш божественне одкровення, що наповнює сенсом життя; здійснення можливостей є актом розвитку та самодисципліни людини, центральним етапом ідеального антропологічного циклу в креативному ідеалізмі.

НАЙВИЩІСТЬ – безмежна досконалість, нескінченно високий статус людини (досконалаї душі, суверенної особистості) як власника всесвіту, який є Божим даром людям; термін походить із соціальної картини світу як ієрархії статусів, у якій перша ступінь символізує участь у спільноті, друга

Я – самоназва суверенної особистості; досконала душа, що з міркувань солідарності з іншими душами та спільнотами однаково може називати себе «я», «ти», «ми», «вони», «він», «вона», «воно», «хтось» і «ніхто»; я є всесвіт, я є добро; у слові Божому «Я» може означати Бога або читача Священного писання, віруючого в найвищу цінність людини; адже, читаючи Священне писання, ми спілкуємось з автором (тобто, з Богом) і, розуміючи слово Боже по-своєму, ми стаємо його співавторами; щоб по-справжньому зрозуміти Священне писання, слід, читаючи його, ставити себе на місце автора, Священне писання має віддзеркалитись в душі читача, читач або стає співавтором Священного писання, або проходить повз істину; «Я» як душа (людина, спільнота, Бог) є досконалий початок, не обмежений нічим, в т. ч. «Я» не має імені, «Я» не чоловік і не жінка, «Я» не в однині і не в множині, «Я» безмежне у просторі та часі; однак за принципом єдності істини на певних етапах циклу розвитку людини кожне із цих заперечень може відкидатися з метою самоствердження людини, повної реалізації божественної безмежності людського «Я».